

De inspiratie van de Bijbel

De eerste woorden van de Bijbel zijn: 'In de beginne schiep God de hemel en de aarde' (Gen. 1:1). Wanneer dit was, weten wij niet. Wel weten we dat wat vanaf vers 3 verteld wordt, ongeveer zesduizend jaar geleden plaats vond. Maar het is mijns inziens volkomen duidelijk dat vers 1 ons terugvoert naar het begin van de schepping, en niet naar het begin van de zes dagen waarin de aarde toebereid werd voor de mens. In elk geval was er geen mens aanwezig om er verslag van te geven. De schepping kan dus alleen bekend zijn door openbaring. Zo zijn er heel veel dingen in het Woord van God die alleen door openbaring bekend kunnen zijn. Denk maar aan de tabernakel (Ex. 25:40), aan Job 1:6-12 en 2:1-7; aan de toekomstvoorzeggingen in de profetieën; aan de bekendmakingen van de hemelse zegeningen (zie b.v. 1 Kor. 2:9-10), enz.

Maar daarnaast staan er ook heel veel dingen in de Bijbel die mensen gezien en ondervonden hebben, en die daarna opgeschreven zijn. Denk maar aan de geschiedkundige gedeelten in het Oude Testament, de Evangelieën en de Handelingen. De hele Bijbel is dus niet 'openbaring', en toch is de hele Bijbel het Woord van God.

Hoe kan dit laatste waar zijn, als er zelfs uitspraken in voorkomen als in Psalm 14:1: 'Daar is geen God' ? Natuurlijk is deze uitspraak geen uitspraak van God, maar van 'de dwaas'. Maar God heeft ons meegedeeld wat de dwaas in zijn hart zegt. Anders zouden we niet weten wat die persoon in zijn hart zegt, en niet weten dat God iemand die dat zegt, een dwaas noemt. En zo is dit vers tóch 'Woord van God'. De Bijbel is dus Woord van God, omdat God alles wat in de Bijbel staat, heeft laten opschrijven. En het is het Woord van God, omdat de Bijbel het enige geschreven Woord van God is. Daarnaast is er bijvoorbeeld het getuigenis van de schepping, maar dat is niet geschreven. En al de woorden die de Heer Jezus uitsprak toen Hij op aarde was, en de profetieën van de profeten die niet in de Bijbel zijn opgenomen, waren Woorden van God. Maar ze behoren niet tot het Woord van God dat wij bezitten, want God vond het niet nodig ze voor ons te laten opschrijven.

Maar, zo zult u zeggen, de Bijbel is toch door mensen geschreven?! En weten we het niet al te goed: waar mensen werken, maken ze fouten?! Hoe kan dan dit door mensen geschreven Boek helemaal Woord van God zijn? Welnu, daar hebben we wat de inspiratie van de Bijbel is! God werkte in deze schrijvers, dat ze dat neerschreven wat Hij wilde dat ze zouden schrijven, niet meer en niet minder. En dat ze het bovendien precies zo neerschreven als Hij het wilde, zodat het geschrevene precies Zijn Woord was. Dat is het wat men de 'volle inspiratie' noemt.

Het is duidelijk dat Godloochenaars iedere inspiratie van de Bijbel loochenen; ze ontkennen immers dat er een God is. Het gevolg is dan ook dat ze de duidelijkste bewijzen van openbaring en inspiratie verdraaien om er een andere uitleg aan te geven, of dat ze (in het geval van de profetieën) de datum waarop die profetie geschreven is, verschuiven tot na de vervulling ervan. Ze willen de inspiratie niet erkennen, want dan moeten Ze erkennen dat er een God is.

Daarnaast zijn er ook mannen die weliswaar niet openlijke Godloochenaars zijn, maar toch -

omdat ze geen geloof hebben of misleid worden door schijnbaar logische argumenten -de volle inspiratie verwerpen en in de plaats daarvan theorieën van inspiratie uitdenken die aan de ongelovige bezwaren tegemoet komen, en zo geen geloof meer vragen.

Eén zo'n theorie is bijvoorbeeld wat nu als 'verpakkingstheorie' door de professoren Kuitert en Lever van de Vrije Universiteit met hun vrienden gepropageerd wordt. Deze houdt in dat de Bijbel geen 'leerboek' is, maar prediking. In de prediking gebruikt men beelden die beslist niet waar hoeven te zijn. Zo bevat de Bijbel waarheden, die echter in woorden en zinnen en beelden voorgesteld worden die helemaal niet waar hoeven te zijn. Zo is volgens hen de scheppingsgeschiedenis zoals God die in Genesis 1 en 2 heeft meegedeeld, helemaal niet waar. Adam en Eva hebben nooit geleefd, en de zondeval heeft natuurlijk ook nooit plaatsgevonden. Jona heeft evenmin geleefd, en zo zou ik door kunnen gaan.

De invloedrijkste theoloog in de wereld, professor Rudolf Bultmann uit Duitsland, gaat zover dat hij de wonderbare geboorte van de Heer loochent, alsook Zijn wonderen, Zijn opstanding, ja, alles wat afwijkt van de natuurlijke loop der dingen. En dat is eigenlijk het standpunt van de leiders van alle grote kerken in de wereld die zijn aangesloten bij de Wereldraad van Kerken.

Wat is nu juist? Hebben alle miljoenen gelovigen sinds Mozes ongelijk gehad, toen ze er geen ogenblik aan twijfelden dat ieder woord uit de Bijbel waar was, omdat God het gezegd had?

Moeten we proberen te bewijzen dat de hele Bijbel tóch geïnspireerd is en dus waar is? Ongeacht de vraag of we het zouden kunnen, roept God ons beslist niet daartoe op. Hij en Zijn Woord hebben ons niet nodig om verdedigd te worden. 'Is Mijn Woord niet alzo, als een vuur?, spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?' (Jer. 23:29). 'Die in de hemel woont, zal lachen; de HEERE zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken' (Ps. 2:4-5). Als deze mannen, die het wagen het Woord van de eeuwige God aan te tasten, zich niet bekeren, zullen ze eenmaal onder andere de waarheid van één uitspraak uit dat Woord ondervinden: 'Gaat weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is'.

'In de beginne schiep God'. Wie is God? God is God! Dat moet genoeg zijn voor het kleine schepseltje dat 'mens' heet. Als zijn Schepper spreekt, heeft hij alleen te zeggen: Spreek, Heer, want Uw knecht hoort! Maar bovendien, wat matigt hij zich aan door te denken dat Hij kan begrijpen wie God is? 'Hij Die alleen onsterfelijkheid heeft; Die een ontoegankelijk licht bewoont, Die geen mens gezien heeft of kan zien' (1 Tim. 6:16). 'Want Hij spreekt en het is er; Hij gebiedt, en het staat er' (Ps. 33:9). 'Door het geloof verstaan wij, dat de werelden [meervoud!] door het Woord van God zijn toebereid' (Hebr. 11:3). Hoe groot is de wereld? De knapste geleerden weten het niet, want het onderzoek van duizenden geleerden gedurende duizenden jaren heeft hen nog steeds niet de grenzen laten vinden. Ze berekenen dat de verste sterrengroep die ze kunnen vinden met hun telescopen, een kleine dertigduizend miljard keer één miljard kilometer van de aarde verwijderd is. Maar ze zijn ervan overtuigd dat dat nog niet de grens van het heelal is. Ze berekenen dat in de bekende sterrenstelsels honderdduizend miljard maal één miljard sterren te vinden zijn. Maar ze zijn ervan overtuigd dat er nog veel meer zijn, die ze nog niet kunnen bereiken. En ze zijn ervan

overtuigd dat de meeste van die sterren veel groter zijn dan onze zon, en de inhoud van de zon is 332.000 keer de inhoud van de aarde. Wat is dan de mens in vergelijking met God, Die dit heelal door Zijn Woord tot stand heeft gebracht?

Wat kan een mens dus weten van God en van Zijn werken? Alleen wat God hem in Zijn neerbuigende goedheid heeft willen openbaren, en dan nog in woorden of beelden die het kleine mensje kan begrijpen. Moeten we niet erkennen, dat God alleen maar iets aan ons duidelijk heeft kunnen maken, omdat Hij almachtig en oneindig is en Zich in neerbuigende goedheid en oneindige genade heeft neergebogen om Zich te openbaren in woorden en beelden die zijn aangepast aan onze kleine, beperkte capaciteiten? Ja, dat de hemelse dingen te hoog zijn voor het intellect van ons, kleine aardbewoners, en dat Hij dus nieuwe capaciteiten moest geven, om ons die hemelse dingen te laten begrijpen? Gods Woord vertelt ons dat God dat ook daadwerkelijk heeft gedaan. Hij heeft een ieder die in de gepaste houding tot Hem nadert - dat wil zeggen met de erkenning dat God God is, en dat de mens een zondaar is die geoordeeld moet worden omdat hij die grote God niet heeft gediend - ... aan iedereen die zo nadert, heeft Hij in de wedergeboorte een nieuw leven gegeven, het Goddelijke leven (2 Petr. 1:4). En nadat zo iemand de blijde boodschap van Gods genade had aangenomen, is God de Heilige Geest in hem komen wonen om als de Goddelijke kracht in dat nieuwe Goddelijke leven te werken, zodat die mens nu de Goddelijke gedachten kan verstaan (1 Joh. 2:20,27; Joh. 16:13). En wie nu biddend de Bijbel leest, in het diepe bewustzijn dat niet zijn verstand, maar alleen God de Heilige Geest hem de woorden van God kan laten begrijpen, ziet tot zijn verrukking de diepte en eeuwige heerlijkheid van dat Woord, de volmaakte samenhang en de volkomen waarheid van alles wat daarin geschreven staat.

De trotse mens zegt: 'Eerst begrijpen, en dan pas geloven!' Maar God zegt: 'Eerst geloven, en dan pas begrijpen!' Gods Woord zegt: 'Want het Woord van het kruis is voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het kracht van God ... Waar is de wijze? Waar de schriftgeleerde? Waar de redetwister van deze eeuw? Heeft God niet de wijsheid van de wereld tot dwaasheid gemaakt? Want daar volgens [het bestel van] Gods wijsheid, de wereld niet door de wijsheid tot kennis van God is gekomen, heeft het God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven' (1 Kor. 1:18-21). 'Als dan ook ons Evangelie bedekt is, is het bedekt in hen die verloren gaan; ongelovigen, in wie de god van deze eeuw de gedachten verblind heeft, opdat de lichtglans van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het beeld van God is, hen niet zou bestralen' (2 Kor. 4:3,4).

We hebben gezien dat God Zijn Woord in menselijke gedachten en woorden moest geven, opdat wij het zouden kunnen begrijpen. Dat is in analogie met de wonderbare hoofdwaarheid van het Evangelie naar Johannes: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem verklaard' (Joh. 1:18). God bewoont een ontoegankelijk licht, en geen mens heeft Hem gezien of kan Hem zien (1 Tim. 6:16). Daarom is God de Zoon mens geworden, God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16), opdat mensen God zouden kunnen zien. Hoewel waarachtig Mens, bleef Hij de eeuwige God. Hij kon niet ophouden God te zijn, maar als dat toch gebeurd was, had de menswording geen doel gehad. In Hem, in de Mens Christus Jezus, werd God geopenbaard (1 Tim. 2:5; 3:16). Hij was de eeuwige God en tegelijkertijd volkomen Mens. Hij was als baby

volkomen afhankelijk van de liefdevolle zorg van Maria, en droeg toch tegelijk alle dingen door het Woord van Zijn kracht (Hebr. 1:3). Hij nam toe in wijsheid en in grootte en in gunst bij God en mensen, en wist toch dat Hij God de Zoon was (Luk. 2:49-52). En allen die Hem hoorden, ontzetten zich over Zijn verstand en Zijn antwoorden (vers 47). Hij was zo waarachtig Mens, dat Hij vermoeid van de reis was. En tegelijk toont Hij Zich de Alwetende, Die de Samaritaanse vrouw haar hele leven vertelt (Joh. 4). Hij sliep op een kussen in het achterschip, stond op en bestrafte de wind en de zee, en ze gehoorzaamden Hem (Mark. 4:38-40).

Zo is het ook met de Bijbel. Iedere letter van de originele Schriften is door mensen geschreven, en toch is ieder woord, ja, iedere letter (1 Kor. 2:13; Matth. 5:18) het Woord van de eeuwige God. Het is volmaakt Goddelijk, van God komend en door God Zelf gegeven. En tegelijkertijd is het volmaakt menselijk, door mensen tot uitdrukking gebracht in menselijke woorden en begrippen. Dat is de oneindige genade van God, Die ons Zijn Woord zó gaf. Hoe hadden wij het anders kunnen begrijpen? Zelfs de taal van de in Christus ontslapen gelovigen in het paradijs is al zo hoog, dat het de apostel Paulus niet geoorloofd was zo te spreken - en de woorden waren ook onuitsprekelijk. En toch zijn de sprekers mensen, en nog wel in de onvolmaakte toestand; 'ontkleed', zoals 2 Korinthe 5 het noemt, maar niet meer op aarde.

Zeker, het was de Mens Christus Jezus, Die het verlossingswerk op het kruis volbracht. De toorn van God over de zonde van de mens kon alleen bevredigd worden als een mens het oordeel van die zonde onderging. Daarom voelde de Heer de lichamelijke pijnen van het kruis en de geseling volkomen en eveneens de geestelijke pijn van Zijn verwerping door de mensen, voor wie Hij gekomen was om hen te redden. Daarom voelde Hij het oordeel van God over de zonde zo diep, zoals we dat bijvoorbeeld in Mattheüs 27 en in zoveel Psalmen uitgedrukt vinden. En toch kon Hij dit lijden, dit Goddelijk niet-sparend oordeel, dragen zonder verteerd te worden, door Zijn Goddelijke kracht als God de Zoon. Wee hem die de volmaakte eenheid van de Goddelijke en menselijke natuur in onze Heiland wil scheiden! Wee hem die de volmaakte eenheid van het Goddelijk karakter en de menselijke vormen en menselijke schrijvers van het Woord van God wil scheiden. Zou het voor de almachtige God niet mogelijk zijn de gedachten van mensen zo te vormen dat zij precies dat denken wat Hij wil? En zou Hij dan niet hun hand kunnen besturen, zodat zij volmaakt nauwkeurig neerschrijven wat Hij in hun gedachten gewerkt heeft. In Mattheüs 20:16-20 en op andere plaatsten bereidt de Heer de discipelen er op voor, dat ze vervolgd zullen worden en misschien gevangen genomen. Hij zegt er dan bij: 'Als zij u overleveren, weest dan niet bezorgd hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in die ure gegeven worden wat gij spreken zult; want niet gij zijt het die spreekt, maar het is de Geest van uw Vader, Die in u spreekt'. Is dat principieel iets anders dan wat de Heer in Markus 12:36 over Psalm 110 zegt: 'Want David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd ...' ?

Ieder die gewend is zich in zijn dienst voor de Heer onder de leiding van de Heilige Geest te stellen, zal dit door zijn eigen ervaring volkomen begrijpelijk vinden. Hoe dikwijls ondervindt men dan niet, dat de Heilige Geest tijdens het spreken in een richting leidt waaraan men van te voren niet gedacht heeft, en dat Hij dan soms nieuwe gedachten over het Woord van God geeft, die voor de spreker even nieuw zijn als voor de hoorders, en die bij latere nauwkeurige toetsing aan Gods Woord volkomen daarmee in overeenstemming zijn. Ik

bedoel hiermee natuurlijk niet dat dit dezelfde kracht heeft als de inspiratie van het geschreven Woord van God. Maar het beginsel is hetzelfde!

Trouwens, in Galaten 1:15 zien we dat de Heer Zijn toekomstige dienstknechten van hun geboorte af opvoedt voor de dienst die Hij hun later wil opdragen. Zien we dat ook niet bij Mozes en bij zoveel anderen? En uit Mattheüs 25:15 blijkt dat de Heer Zijn toekomstige dienstknechten al bij de geboorte de natuurlijke gaven geeft die zij later nodig hebben voor Zijn dienst. Hij geeft aan een ieder talenten 'naar zijn eigen bekwaamheid'.

Zeker, er is een menselijk element in de Schriften (zie hiervoor uitgebreider het artikel 'Het menselijk element in de inspiratie van de Schriften' door J.N. Darby, opgenomen in één brochure met 'De toestand na het sterven' en 'Veiligheid, zekerheid en geluk'; te verkrijgen bij de uitgever).

Ze zijn helemaal door mensen geschreven. En deze mensen waren geen machines die mechanisch neerschreven wat God hun dicteerde. Dat was zelfs niet het geval als God hun inderdaad profetieën dicteerde die ze zelf niet begrepen (Dan. 12:7-13; 1 Petr. 1:10-12). De woorden van God werden door God in hun gevoelens en gedachten gevormd, zodat ze door hen heengingen en daarna zonder fouten neergeschreven werden, omdat God zo'n kracht aan hun nauwkeurigheid gaf, dat ze geen fouten maakten.

Horen we niet de verrukking in de stem van de apostel Johannes, als hij - geïnspireerd door de Heilige Geest - schrijft: 'En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader'! Voelen we niet de bittere droefheid van Paulus, als hij moet schrijven: 'Velen van wie ik u dikwijls zei, en nu ook wenende zeg, wandelen als vijanden van het kruis van Christus, wier einde het verderf, wier God de buik en wier eer in hun schande is, die aardse dingen bedenken' (Filippi 3:18-19)?

Zij schreven hun eigen gevoelens neer. Maar die gevoelens waren zó gevormd als God wilde dat zij ze zouden uitdrukken. En ze hadden de vorm van het vat dat God voor deze dienst bereid had. Voor iedere waarheid, voor iedere schakering van de Goddelijke gedachten die God ons wilde bekendmaken, heeft God een dienstknecht bereid wiens capaciteiten en gevoelens zó door Hem gevormd werden, dat ze die gedachten op de natuurlijkste wijze tot uitdrukking konden brengen, waardoor ze voor ons het aantrekkelijkste werden en het gemakkelijkst te begrijpen. Gods almacht wordt geëvenaard door Zijn wijsheid en door Zijn genade en liefde.

We willen nu zien wat de Bijbel van zichzelf zegt. In Genesis 1 en 2 wordt 52 keer gezegd dat God iets zei, schiep, maakte, zegende, zag, enzovoorts. In beide hoofdstukken wordt, met uitzondering van hoofdstuk 2, de verzen 20,23 en 25b, alleen God als handelende voorgesteld. Daarmee wordt dus uitdrukkelijk gesteld dat deze hoofdstukken openbaringen van God aan de mens zijn over zijn ontstaan en de voorgeschiedenis daarvan. In hoofdstuk 3:1 wordt gezegd dat de slang listiger was (dus vóór de zondeval!) dan al het gedierte van het veld. Dat kon alleen God weten, en de mededeling vooronderstelt dus dat God dit zei. Verder wordt herhaaldelijk gesproken over wat God zei en deed, waarvan de verzen 22 en 24 ogenschijnlijk alleen door openbaring bekend kunnen zijn. In de verzen 14 -16 hebben we profetie waarvan nog niets vervuld was tóen Genesis door Mozes geschreven werd en

waarvan wij nog maar gedeeltelijk de vervulling zien.

In Genesis 3:14-16 hebben we profetie waarvan nog niets vervuld was toen Genesis door Mozes geschreven werd, en waarvan wij nog maar gedeeltelijk de vervulling zien. Dit moet dus door God gesproken zijn, zoals ook wordt gezegd. In Genesis 6 wordt gezegd dat God sprak, dat Hij 'zag, dat het Hem berouwde en dat het Hem aan Zijn hart smartte. Dat veronderstelt uitdrukkelijk openbaring van God, en bovendien (zoals trouwens alle openbaringen) de wil van God Zich aan mensen te openbaren, zodat zij Hem leren kennen. En daarbij wordt door God uitdrukkelijk gezegd dat Hij de aarde zal verderven, en geeft Hij voorschriften hoe Noach de ark moet bouwen en wie hij er in moet laten. In Genesis 7 zegt God wanneer Hij de zondvloed zal laten beginnen en wat het gevolg zal zijn (verzen 1-4). Van de verdere mededelingen kunnen sommige alleen van God komen, want Noach kon bijvoorbeeld niet weten (en Mozes evenmin) wat er in de verzen 20-24 wordt gezegd. In Genesis 8 wordt gezegd wat God dacht, deed, sprak, rook en in Zijn hart zei. Dat kan alleen openbaring zijn. En daarnaast zijn de laatste verzen profetie, waarvan de waarheid noch door Noach noch door Mozes geweten kon worden, tenzij door hun geloof in God. Het eerste deel van hoofdstuk 9 geeft alleen wat God deed en wat Hij zei. Daarbij was weer voorzeggings (verzen 2,11-17), dus openbaring, en voorschriften van God voor de mens. In hoofdstuk 11 hebben we wat de HEERE in de hemel zei (verzen 6-7), en dat Hij neerkwam. Dat kan alleen openbaring zijn, opdat de mens Gods gedachten leert kennen.

Ik heb alleen maar enkele markante punten uit deze hoofdstukken van Genesis genomen. Er zou veel meer te noemen zijn, want men kan geen bladzijde uit het Woord van God lezen zonder onder de indruk te komen dat God daarin spreekt. Toch zal ik me verder nog meer beperken, omdat dit artikel anders tot heel veel boeken zou uitgroeien. Ik heb deze elf hoofdstukken van Genesis wat uitvoeriger behandeld, omdat juist zij het felst worden aangevallen door prof. Kuitert en prof. Lever en hun navolgers, en door de mensen van wie prof. Kuitert het heeft overgenomen. Ik zeg uitdrukkelijk 'mensen', omdat hun werkelijke leraar de oude slang is (de satan). Die probeert al zesduizend jaar de kracht van het Woord van God te ondermijnen, door naar de mens toe te suggereren dat God niet precies bedoelt wat Hij zegt en schrijft.

In de verdere hoofdstukken van Genesis en het eerste deel van Exodus vinden wij nagenoeg in elk hoofdstuk dat God sprak, zei, dacht, handelde en aanwijzingen gaf hoe te handelen. En overall wordt het karakter van God openbaar: Hij haat en oordeelt het kwaad, maar zegent allen die Zijn Woord liefhebben en het als leidraad voor hun leven nemen. In het tweede deel van Exodus, het Boek Leviticus en de eerste tien hoofdstukken van Numeri vinden we nagenoeg uitsluitend aanwijzingen en voorschriften die God aan Zijn volk geeft. In het verdere van Numeri vinden we de gezindheid van het volk tegenover God en gehoorzaamheid aan Zijn Woord, en de openbaring van God in oordeel over alle ongehoorzaamheid en zonde - en daarbij toch zegenend. De eerste elf hoofdstukken van Deuteronomium geven een terugblik op de woestijntocht van het volk, waarbij duidelijk twee punten naar voren worden gebracht, namelijk de ongehoorzaamheid van het volk aan God en de goedheid van God, zoals die tot uiting kwam in Zijn leiding en verdraagzaamheid. Herhaaldelijk wordt God als sprekend ingevoerd. Vanaf hoofdstuk 12 hebben we de inzettingen en rechten die God aan het volk geeft voor de tijd dat ze in het land zullen zijn. De laatste hoofdstukken (28-33) geven dan de waarschuwingen aan het volk om niet

ongehoorzaam te zijn en de voorzegging wat het gevolg van zowel gehoorzaamheid als ongehoorzaamheid zou zijn. Dan een profetie hoe de geschiedenis van het volk in het land zou zijn. En tenslotte in hoofdstuk 34 de laatste uren, het sterven en de begrafenis van Mozes; mededelingen die alleen van God kunnen zijn. En als algeheel kenmerk van Exodus, Leviticus en Numeri vinden we dat elk nieuw gedeelte in deze Bijbelboeken begint met de woorden 'Toen sprak de HEERE', of een soortgelijke uitdrukking.

Daarnaast wordt in Exodus 4 uitdrukkelijk door God tot Mozes gezegd dat Hij met zijn mond zou zijn en hem zou leren wat hij moest spreken. In hoofdstuk 32:16 staat dat God Zelf de tien geboden op de stenen tafelen geschreven had, zoals Hij dat de tweede keer ook zou doen (Ex. 34:1). Verder wordt in hoofdstuk 34:27 en in Deuteronomium 27:3,8 en 31:9 gezegd dat Mozes moest opschrijven wat God hem zei; en in Deuteronomium 31:9,22-26 lezen we dat Mozes dit deed. In Deuteronomium 29:21 en Jozua 1:8 erkent God het geschrift van Mozes, bindt Zich eraan, en geeft het als bindend voorschrift aan Jozua. In Numeri 23 en 24 vinden we zelfs dat God een profeet van de afgoden inspireert en hem dwingt wonderbare profetieën en gedachten uit te spreken.

In 1 Samuël 8-10 vinden we dat Samuël opschrijft alles wat God hem gebiedt voor te stellen aan het volk, en dat hij het voor het aangezicht van de HEERE legt. In 2 Samuël 23:1-4 profeteert David van de Heer Jezus, en zegt tegelijk van zijn psalmen: 'De Geest van de Heer heeft door mij gesproken en Zijn rede is op mijn tong geweest'. De Heer Jezus bevestigt deze uitspraak in Markus 12:36, doordat Hij zegt dat David Psalm 110 door de Heilige Geest heeft uitgesproken. Dat vinden we ook bij Petrus in Handelingen 1:16-20 met betrekking tot Psalm 69 en Psalm 109, en bij Paulus in Hebreeën 5:6 in verbinding met Psalm 110, en in Hebreeën 10:7 betreffende Psalm 40. Zie verder hoe in de Brief aan de Hebreeën hele reeksen van Psalmen als het uitdrukkelijke Woord van God worden aangehaald.

Het gras verdort, de bloem valt af; maar het Woord van onze God bestaat in eeuwigheid... Bij wie dan zult gij Mij vergelijken, die Ik gelijk zij?, zegt de Heilige (Jesaja 40:8,25).

In 1 Kronieken 15:13 wordt Numeri 4:15 en 7:9 als het Woord van de HEERE erkend. In 1 Kronieken 28:12 en 19 wordt gezegd dat God uitdrukkelijk Salomo heeft aangewezen om de tempel te bouwen, maar dat Hij David door de Geest de plannen daarvoor heeft gegeven, en dat deze het neergeschreven heeft door de hand van de HEERE over hem. Is er een duidelijker bewijs voor de inspiratie nodig dan deze laatste woorden?

In Ezra 7:1 wordt Ezra 'de schriftgeleerde in de woorden van de geboden van de HEERE en Zijn inzettingen over Israël' genoemd. Jesaja begint zijn Boek met de verzekering dat de HEERE spreekt. En bijna aan het eind ervan (in Jes. 59:21) zegt de HEERE dat de woorden die Jesaja gesproken heeft, Zijn woorden zijn, en dat Zijn Geest op Jesaja was. Jeremia 1:1-10 zegt dat de HEERE Zijn woorden in de mond van Jeremia gaf en dat hij daartoe van vóór zijn geboorte was afgezonderd. In Jeremia 36:27-32 krijgt hij de uitdrukkelijke opdracht om alle woorden op te schrijven die God vanaf het begin tot hem gesproken had - dus het hele Boek Jeremia. Ezechiël begint er ook mee, dat het Woord van de HEERE uitdrukkelijk tot hem kwam, en de meeste zogeheten 'kleine profeten' beginnen op dezelfde wijze. In Zacharia 7:12 zegt de HEERE, dat de wet (de Boeken van Mozes) en de profeten in Zijn Geest door de HEERE der heerscharen gezonden zijn. En omdat het volk weigerde hieraan gehoorzaam te

zijn, kwam er een grote toorn van de HEERE der heerscharen.

En hoe wordt het Oude Testament erkend als Gods Woord en verheerlijkt in de Psalmen! Denk maar aan Psalm 19:8-12, Psalm 119, Psalm 139:17-18 en bovenal ook Psalm 138:2: 'Gij hebt Uw Woord verheerlijkt boven Uw ganse Naam' (vertaling JND e.a.). En dit vers wordt des te heerlijker, als we zien dat hier het Hebreeuwse woord 'imrah' gebruikt is voor 'woord', en niet het verder nagenoeg overal gebruikte woord 'dabar' (davar), of een ander. 'Dabar', dat overeenkomt met het Griekse woord 'logos', geeft meer de zin en betekenis aan van wat gezegd wordt, terwijl 'imrah' meer de aandacht op de gesproken woorden vestigt (evenals 'rema' in het Grieks).

(Imrah komt alleen voor in Gen. 4:23; Deut. 32:2; 33:9; 2 Sam. 22:31; Spr. 30:5; Jes. 5:24, 28:23; 29:4 (2 keer); 32:9; Ps. 12:7; 17:6; 18:31; 105:19; 119 (19 keer), 147:15 en 138:2. Alleen in Deut. 33; Ps. 119:67,133,140,158 en Ps. 138:2 is het door 'woord' vertaald. Verder 14 maal door 'rede', 11 maal door 'toezegging', 2 maal door 'spraak' (Jes. 29:4), 1 maal door 'stem' (Gen. 4) en 1 maal door 'bevel' (Ps. 147).

Zo wijst de Heilige Geest er in Psalm 138:2 op, dat God het geschreven Woord boven Gods hele Naam verheerlijkt heeft. Een grotere eer kon niet aan de Bijbel gegeven worden. Het wordt alleen geëvenaard, of misschien zelfs overtroffen, door de woorden van de Heer in Johannes 5:47.

En hoe wordt het Goddelijk karakter van de Bijbel bewezen door de ontelbare profetieën daarin, waarvan er al honderden vervuld zijn; en de andere zullen nog vervuld worden. Deze profetieën kunnen alleen van God zijn. Denk maar aan al de profetieën over de komst en het werk van de Heer Jezus vanaf Genesis 3:15 tot het laatste vers van het Oude Testament (Mal. 4:5-6), waarvan we de vervulling in het Nieuwe Testament vinden, hetzij toen de Heer op aarde was, hetzij als Hij terug komt. En hoeveel typen van de Persoon en het werk van de Heer vinden we zelfs al in de eerste Boeken van de Bijbel; denk maar aan Adam, Abel, Noach, Melchizedek, Izaäk, Jozef, Benjamin, Mozes, Aäron, en zo zou ik door kunnen gaan. Denk ook maar aan de dieren die God slachtte om Adam en Eva te bekleden, aan het offer dat Abel bracht, de ark in de zondvloed, de offers die Noach bracht, de ram die Abraham slachtte in de plaats van Izaäk, het paaslam, de onderdelen van de tabernakel, de offers ... En dit is nog maar een greep uit de veelheid van typen!

En dan de profetieën over de toekomst van Israël en andere volken. Niet voor niets loopt de ongelovige kritiek storm tegen het Bijbelboek Daniël, en probeert onafgebroken de datum waarop het geschreven werd, te vervalsen tot na de dagen waarin een groot deel van de hoofdstukken 2,7-8,10-11 letterlijk vervuld werden. Maar ze kunnen de datum niet zó laat stellen, dat bijvoorbeeld Daniël 9:25-26 al vervuld waren, want er zijn teveel bewijzen buiten de Schrift dat het Boek Daniël in elk geval al eeuwen voor Christus bestond. En ook deze verzen zijn letterlijk vervuld!

Het Nieuwe Testament bevestigt ook overvloedig, dat het Oude Testament letterlijk het Woord van God is. We vinden er een kleine 300 aanhalingen uit het Oude Testament, en altijd om de waarheid van iets te bewijzen; er wordt een onvoorwaardelijk gezag toegekend aan deze aanhalingen. Tachtig tot negentig keer worden citaten ingeleid door: 'Want er staat

geschreven ...' (zie Hand. 1:20), of 'Zoals geschreven staat' (zie Rom. 3:10), enzovoorts.

Dikwijls wordt zelfs uitdrukkelijk gezegd, dat God iets gezegd heeft. Zo worden in Mattheüs 1:22 en 2:15 de verzen uit Jesaja 7:14 en Hosea 11:1 aangehaald, en er wordt bij gezegd: 'Wat door de Heer gesproken is door middel van de profeet'. In Handelingen 4:25 wordt in het gebed tot God gezegd: 'Gij zijt de God ... Die door de mond van David, Uw knecht, gezegd hebt', en dan wordt Psalm 2:1-2 aangehaald.

In Romeinen 1:2 wordt gezegd: 'Het evangelie van God, dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten in heilige Schriften'. In Romeinen 3:2 staat 'dat hun [de Joden] de woorden van God zijn toevertrouwd'. In Romeinen 9:25 en 10:21 wordt gezegd dat Hosea 2:22 en Jesaja 65:2 door God gesproken zijn. Ja, in Romeinen 9:17 en Galaten 3:8,16 wordt de Schrift vereenzelvigd met God! In Hebreëen 1:12 wordt gezegd dat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had door de profeten.

En dan wordt in hetzelfde hoofdstuk gezegd, dat Psalm 2:7; 45:7-8; 97:7; 102:26-28; 104:4 en 110:1, en 1 Kronieken 17:13 door God gesproken zijn, en op de Heer Jezus zien. In hoofdstuk 2:12-13 wordt gezegd dat het in Psalm 22:23 en Jesaja 8:17-18 de Heer Jezus is Die spreekt.

Hebreëen 3:7; 9:8 en 10:15 zeggen dat de Heilige Geest Numeri 12:7, Leviticus 16 en Jeremia 31:33-34 gesproken heeft. Jakobus 4:5,7 zegt dat Spreuken 3:34 door de Heilige Geest gezegd is, en vervolgt: 'Onderwerpt u dan aan God!'

1 Petrus 1:11 zegt dat het de Geest van Christus was, Die in de profeten sprak. En in hoofdstuk 2:22-24 worden de verzen 9 en 5 van Jesaja 53 toegepast op de Heer Jezus. En zo zou ik kunnen doorgaan.

Zoals gezegd zijn er in het Nieuwe Testament een kleine 300 citaten uit het Oude Testament. Ze staan in 17 van de 27 Boeken van het Nieuwe Testament, en zijn uit 25 van de 39 Boeken van het Oude Testament genomen. Een voorbeeld van de verdeling is: Genesis is 19 keer aangehaald in 9 Boeken van het Nieuwe Testament; Exodus 24 keer in 12 Boeken, Leviticus 5 keer, maar sommige citaten staan op meerdere plaatsen, zodat ze in 8 Boeken staan. Deuteronomium wordt 26 keer aangehaald in 13 Boeken, de Psalmen 59 keer in 12 Boeken, Jesaja 50 keer in 11 Boeken.

Het is opmerkelijk hoe juist de meest door de Schriftkritiek aangevochten Bijbelboeken als Genesis, Deuteronomium en Jesaja het meest worden aangehaald, en op die wijze worden bevestigd. Hij 'Die van de beginne aan het einde verkondigt, en vanouds de dingen die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen' (Jes. 46:10) - Hij geeft van tevoren al antwoord op de vermetelheid van nietige schepselen.

H.L. Heijkoop.